

שלשה מינין פרק ששי נזיר

לז.

עין משפט
גזר מצוה

יד א מיי פ"א מהלכות
תורות הל' כו ופי"ג
סג הל' ד' ופי"ב מאיסורי
הל' ג' פ"ג ששן קלג
טושיע י"ד סימן שלג
ספ"ג:
גזר ב מיי פ"ה מהלכות
מדות הלכה ה':
ג א מיי ט"ז הלכה ה':
ז ד מיי פ"ט מהלכות
מהלכות אסורות הל' א
סמג לאון קמ קמא
טושיע י"ד סי' פ ספ"ג
פ:
יה א מיי ט"ז הל' ז
סמג לאון קמא
טושיע י"ד סי' פ ספ"ג
א ופי"ג הל' א:
יב א מיי ט"ז הלכה ה'
ז סמג לאון קמא
טושיע י"ד סי' פ ספ"ג
ד:

נוסחת הרבי"ן

א) דנפישא מידי לאיסורא:
ב) לפי שיש ג' שין זה
ששור לו כו': ד' תור לו:
ה) כתיב מנוח כלן גליון
ששין: ו) הכיניס כו' בגופו
ליתא ככו': ז) ואיסורא איסור
הנאה: ח) ויבא קמרי ר' אבהו
דכי תמא לא משרת להיתר
מנטרף לאיסור אלהא דרש"ע
כו':

הגהות התוספות

1. ז"ל והיה קשה לר"י
לדליתא כו': 2. ז"ל זשאטו.
3. ז"ל להמיר גמין גמתי.
4. ז"ל כד להקשות.
5. מינות מנא ליה נמקח.
6. ז"ל דמקן. 7. קידושין.
8. ז"ל דמירס מרסיסו.
9. ז"ל אצל און איסורו איסור
עולם ששאר ג' הוא מותר.
10. ז"ל נראה לר"י דמ"י פרי
של ערלה לא הותר לעולם
וי"ל דדודאי כו'. 9. ז"ל מנח.

פ"י הרא"ש

בשלמא לדידי דאמינא
היתר מצטרף לאיסור א)
אלא ברובן אסור או
בשניהם ששין: ונתח' לתרומו
בזמן הזה דרבנן ואפי'
תבואת דגן הלכך הליגין
לקולא: דלמא ליתן טעם
בעיקר. ליתן טעמו של
איסור כעקור ממשו
כדמפרש ראויל. שרה פתו
בין ויש בו טעם אין אלא
שהתלמוד הפסיק באמצע
דבריו והקשה לו דאביי
מטיקרא הוה ששיא ליה
אהא דקאמר רב דימי
משרת אתי להיתר
מצטרף לאיסור ודוקא
בגוי אבל שאר אסורים
שבתורה לא גמרי' מגויר
ומתווב לה היתר ויתבואת
ובע"ל לאותווי דבשאר
אסורי' נמי היתר מצטרף
לאיסור א) אלא מוקמי
קרא לטעם בעיקר. ומשני
קרא דרשי ליה רב דימי
ודחה תשובותיו. חזר
והקשה לו משום דלשון ג)
בשאר אתי משרת להיתר
מצטרף לאיסור דילמא
לטעם בעיקר ויש בו טעם
אין חייב עליו בכזות ולא
משום היתר מצטרף
לאיסור מותרים לו בהנאה דתנן
מערבין לגויר בין. ויש היתר לאיסורין אפי' תוך זמנו ע"י התרת חכם. כלאים כלאי הכרם. אם זרע חטה ושעורה וחרצן
אסורים בהנאה לעולם. וה"ה בערלה בשמים. בב' דרכים דאיסורו איסור הנאה ואין היתר לאיסורו בתוך ג' שנים ואיסור
עולם ליכא למימר בה דלאחר ג' מותרת. רבי אבהו דאמר כו' עקיבא דשמעי' דהיתר מצטרף לאיסור. ודלמא מיין לחודיה
דוקא בשיש כזית בלוב בתוך הפת וצירוף שייך למתני ביה משום דבלוב בתוך הפת אם יש בו כזית לצרף פת ומיין חייב.
אלמא שמעי' ליה צרוף בהוריא ורבנן פליגי עליה דלית להו היתר מצטרף לאיסור. דאילו פשט טעם היין בכלל הפת לא הוה
פליגי עליה רבנן דהא אית להו טעם בעיקר. מגא ליה היכא דליכא כזית עיקר אלא טעם דמתבאר דלא לאר דשמעי' ליה
מקרא אחרינא טעם עיקר הוה מוקי משרת להיתר מצטרף בעיקר ולא ליתר עיקר אלא טעם איסור ששיטת ר' האיטור:

א) והיה קשה לר"י נמי דהיתר מצטרף לאיסור כשאינו מינו שיש להן
לחכמים להחמיר: ואומר הרמ"ר דלא דמי דקייב כזית ככדי אכילת
פרס שייך קצת גם מיין צמינו כיון שהוא אוכל קצת מן האיסור דאם
היה ניכר היה חייב עליו מן התורה כיון דכזית ככדי אכילת פרס
לאוריינתא אצל היתר מצטרף לאיסור

לא שייך לעולם דנפישא חולין שאפילו
אם היה ניכר לא היה חייב מן התורה:
א) הנח לתרומה בזמן הזה
דרבנן. א) [אלא] ממאי
דהאי משרת להיתר מצטרף לאיסור
דילמא ליתן טעם בעיקר ואצלן הש"ס
הפסיק להקשות: ולאזי מעיקרא קשה
ליה האי דרז דימי ואותיב ליה כל
הנך מוינתא. כלומר לפילו בשאר
איסורי צעינן למימר דהיתר מצטרף
לאיסור: [והדר] אמר ליה ליתן טעם
בעיקר. כלומר ועתה ר"ל דכשום מקום
לא נאמר דהיתר מצטרף לאיסור
ומשני לנתר דשייך ליה ב) [ומייתי']
ליה רב דימי ראיתו [אז] הודה לו
ומקשה לו [מנח] ליה⁵ מיין לרב דימי
לשום מנח דלמי משרת להיתר מצטרף
לאיסור דילמא ליתן טעם בעיקר:
שרה ענבים ב'. כאן אין תבואה
בספרים דמתיא אלא נראה שכל זה
מדברי אבי שלא היה יודע דברייתא
כיון דקאי דקמי מתמה לעיל וזכית צמי
אכילת פרס לאוריינתא משמע דלדליה
הו' כזית ככדי אכילת פרס דרבנן וכ"ש
טעם בעיקר דרבנן ומיהו לפי מאי
דפרישית ג) וינח: שאין איסורו
איסור עולם. דקתם מירתי ל' יוס:
ואין איסורו איסור הנאה. דתניא⁶ [עירובין
דף כו:] מערבין לגויר ציין: וכש היתר
לאיסור. שיכול לשחול ולכס אפילו
דימי מרו: כלאי הכרם (כו') שאיסורן
איסור עולם ואיסורן איסור הנאה.
דכתיב פן מקדש המלחה הווע דרשנין?
פן מוקד אש: והוא הדין דע"ר
בשתיים. פ"י הקונטרס שאיסורו איסור
הנאה ואין היתר לאיסורו מן שלש של
ערלה לא יסורו עולם אצל יין היתר
איסורו איסור עולם אצל יין היתר
לאיסורו כמו צשנה הרביעית דלחליה
והדר אכילה שיש לו תקנה לפירות
ע"י פדיון כמעשר שני שאע"פ שצאו
מכרסם ערלה וה"ר יוס טווב צן הכז
ר' יהודה פירש שיש היתר לאיסורו
שמותר לגרוס איסורו כגון לנטוע אלן
הך אש יהיה ערלה ממשא"כ בכלאי
הכרם וכן מותר לחדש לידור צנזי:
הוא דאמר רב עקיבא. דלית לא
היתר מצטרף לאיסור לגויר

בשלמא לדידי דאמינא משום דהיתר מצטרף
לאיסור כגון דנפישא חולין אלא לדידך
דאמרת משום דאיכא כזית בכדי אכילת
פרס כי נפישא חולין מאי הוה אמר ליה
הנח לתרומה בזמן הזה דרבנן אמר ליה
אביי ממאי דהאי משרת להיתר מצטרף
לאיסור הוה דאתא דילמא ליתן טעם בעיקר
הוה דאתא ולאביי מעיקרא קא קשיא ליה
מאי דקאמר רב דימי וקא מותיב ליה כל
הלין תיובתא הדר אמר ליה ליתן טעם
בעיקר בתר דשני ליה אמר ליה דילמא
ליתן טעם בעיקר הוה דאתא א) לכדתניא
משרת ליתן טעם בעיקר שאם שרה ענבים
במים ויש בהן טעם יין חייב ומכאן אתה
דן ב) כל איסורין שבתורה ומה נזיר שאין
איסורו איסור עולם ואין איסורו הנאה
ויש היתר לאיסורו עשה בו טעם בעיקר
כלאי הכרם שאיסורן איסור עולם ואיסורן
איסור הנאה ואין היתר לאיסורן אינו דין
שיעשה בו טעם בעיקר והוא הדין לערלה
בשתיים אמר ליה הוה מרבנן רבי אבהו
כי קאמר ר' עקיבא הו' ר' עקיבא אילימא
רבי עקיבא דהכא דתנן רבי עקיבא אומר
אפילו שרה פיתו ביין ויש בו כדי לצרף
כזית חייב וממאי דילמא הוה דאיכא
כזית בעינא וכ"ת מאי למימרא לאפוקי מת"ק
דאמר עד שישתה רביעית יין אלא רבי
עקיבא דברייתא דתניא רבי עקיבא אומר
נזיר ששרה פתו ביין ואכל כזית ומיין
חייב אמר ליה רב אחא בריה דרב אויא
לרב אשי לרבי עקיבא דקא מוקים ליה
להאי וכל משרת להיתר מצטרף לאיסור
ליתן טעם בעיקר מנ"ל יליף מבשר בחלב לאן
טעם בעלמא הוה דאוסור הכא נמי לא שנא
ורבנן מבשר בחלב לא גמרינן דחידוש הוה
מאי חידושיה אילימא דהאי לחודיה והאי
לחודיה שרי ובהדי אסור כלאים נמי
האי לחודיה שרי והאי לחודיה שרי ובהדי
הדדי אסור אלא דאי תרו ליה כולי יומא
בחלבא שרי ומבשיל ליה בשולי אסור ורבי
עקיבא נמי בשר בחלב חידוש הוה אלא
ליף

ממשרת וההיא דרש"ע משמע ליתן טעם בעיקר רבנן היא:
ויש בו כדי לצרף כזית חייב. היה קצור הפירוש לנרף מפת ומיין:
דילמא מיין לחודיה. ודוקא שיש בו כזית יין בלוב בתוך
הפת וצירוף צירוף לאוספו יחד לפי שהוא בלוב:
ובי תיבא מאי למימרא. פירוש דאי טעם בעיקר אתא לאשמועינן
בשאר איסורי' מת"ק דאמר רב עקיבא שישתה
רביעית יין. ור' עקיבא אשמועינן צנזי לומר דחייב צנזי:
אלא ר"ע דברייתא. דמפרש צה צנזי מפת ומיין מעתה גם
צמתי' פ"י הכי: טעם בעיקר מנ"ל. ואם תאמר דילמא
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי

בשלמא לדידי דאמינא משום דהיתר מצטרף לאיסור
כגון דנפישא חולין. ומה נזיר שאין איסורו
איסור עולם. ושיש היתר לאיסורו
הנאה. שמערבין לגויר ציין: ויש
היתר לאיסורו. ושייך שגאסר לו
עכשיו הוה ר' לאחר ל': והוא
איסורו איסור עולם. אלא עד ל'.
והיינו יש היתר לאיסורו אלא שאין
איסורו איסור עולם מיירי בגופו ויש
היתר לאיסורו שיש זה שאסור לו
עכשיו מותר לו לאחר זמן: בלאי
הכרם. שעורה וחרצן שאיסורן איסור
עולם וואיסור הנאה דכתיב (דברים
כב) פן תקדש ואמרינן (חולין דף קטו.)
פן מוקד אש: וה"ה לערלה בשמים.
שאיסורו איסור הנאה ואין היתר
לאיסורו אצל אין לומר צה לאיסורו
איסור עולם שהרי לאחר ג' שנים
הותרה: אמר ליה הוה מדרבנן.
אין ה"ה דמשרת כי אתא ליתן טעם
בעיקר ואליבא דרבנן ורבי צבחו
כי קאמר אליבא דרבנן עקיבא דלמר
היתר מצטרף: ודילמא. מיין לחודיה
הוה דקא בעי דליהו ציה מובלע צפת

כזית: וכי סימא אי איכא כזית מיין מאי למימרא. פשיטא דמיחייב:
לאפוקי מדס"ק. דלמר אינו חייב עד שיסתה רביעית יין אתא ר'
עקיבא: אלא ר' עקיבא דברייתא דתניא ר' עקיבא דברייתא.
דלמרה תורה בכלי מדין [במדבר לא] כל דבר אשר יבא באש וגו' ואמתי' והא
ליכא צהו אלא טעם איסור שנצטל צהו אלא למימרא דליסור דנותן
טעם בעיקר: דהא כל התורה כולה נוסף טעם לאיסור דלמר
לה מנצילה דלמר מר (ע"ז דף ק"ט:) הרלויה לגר קרויה נצילה ושאינה
רלויה לגר אינה קרויה נצילה ומותרת לכל דנותן טעם לפגם מותר:
ולרבי
לית ליה ויש לומר דודאי אי לא דשמעינן מקרא אחרינא טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר א) [כיון] דיש צאיסור עצמו כזית אלא שאינו צעין אלא טעמו משום הכי צעי מלחה קרא נפקא ליה:

לאיסור ילפי' מיניה. שאין אסורו איסור עולם אלא כמו שפירש ואם סתם לו יוס ויין וענבים מותרים לו בהנאה דתנן
מערבין לגויר בין. ויש היתר לאיסורין אפי' תוך זמנו ע"י התרת חכם. כלאים כלאי הכרם. אם זרע חטה ושעורה וחרצן
אסורים בהנאה לעולם. וה"ה בערלה בשמים. בב' דרכים דאיסורו איסור הנאה ואין היתר לאיסורו בתוך ג' שנים ואיסור
עולם ליכא למימר בה דלאחר ג' מותרת. רבי אבהו דאמר כו' עקיבא דשמעי' דהיתר מצטרף לאיסור. ודלמא מיין לחודיה
דוקא בשיש כזית בלוב בתוך הפת וצירוף שייך למתני ביה משום דבלוב בתוך הפת אם יש בו כזית לצרף פת ומיין חייב.
אלמא שמעי' ליה צרוף בהוריא ורבנן פליגי עליה דלית להו היתר מצטרף לאיסור. דאילו פשט טעם היין בכלל הפת לא הוה
פליגי עליה רבנן דהא אית להו טעם בעיקר. מגא ליה היכא דליכא כזית עיקר אלא טעם דמתבאר דלא לאר דשמעי' ליה
מקרא אחרינא טעם עיקר הוה מוקי משרת להיתר מצטרף בעיקר ולא ליתר עיקר אלא טעם איסור ששיטת ר' האיטור:

בשלמא לדידי דאמינא. דכלל איסורין שבתורה נמי היתר מצטרף
לאיסור הכא ליכא למימר הכי דמשום דנפישא חולין ואין לא אמרינן
דהיתר מצטרף לאיסור אלא היכא דנפישא מידי לאיסורא וקא משלים
ליה היתרה. והא דפרכינן לעיל ממקפה ומדוכה אף על גב דנפישא
חולין תכלין שאני הואיל ותכלין
לטעמא וריחא הוה דעבידי חשיבי
לכו ולא צטלי והוה כמאן דנפישא א):
אלא לדידך כו' כי נפישא חולין מאי
הוה. הוה איכא למימאש דאיכא כזית
צכדי אכילת פרס לאוריינתא: הנה
לתרומה בזמן הזה דרבנן. דלא חיישינן
ליה לכזית צכדי אכילת פרס: דילמא
ליתן טעם בעיקר הוה דאשא. שאם
שרה ענבים צמית ויש בו טעם יין יהא
חייב על הטעם כמו על עיקר הפרי
של ענבים. ומקמי דמסיים אביי למילתיה
מקדים ליה הש"ס לפרכי: ולאזי
מעיקרא קשיא ליה מאי דקאמר רב
דימי. דבגויר צבחו הוה דלמר דהיתר
מצטרף לאיסור וקא מותיב ליה אביי
דבשאר איסורין שבתורה נמי אמרינן
הכי והדר אמר ליה דהכא לאו להיתר
מצטרף לאיסור הוה דלמא אלא ליתן
טעם בעיקר: צמר דשני ליה. רב
דימי דבשאר איסורין לא אמרינן
היתר מצטרף לאיסור אלא צאיסור
נזיר צבזב אמר ליה אביי דילמא
אפילו לגבי נזיר לא אתא אלא כדי
ליתן טעם בעיקר שאם שרה ענבים
צמית כו': ומה נזיר שאין איסורו
איסור עולם. ושיש היתר לאיסורו
הנאה. שמערבין לגויר ציין: ויש
היתר לאיסורו. ושייך שגאסר לו
עכשיו הוה ר' לאחר ל': והוא
איסורו איסור עולם. אלא עד ל'.
והיינו יש היתר לאיסורו אלא שאין
איסורו איסור עולם מיירי בגופו ויש
היתר לאיסורו שיש זה שאסור לו
עכשיו מותר לו לאחר זמן: בלאי
הכרם. שעורה וחרצן שאיסורן איסור
עולם וואיסור הנאה דכתיב (דברים
כב) פן תקדש ואמרינן (חולין דף קטו.)
פן מוקד אש: וה"ה לערלה בשמים.
שאיסורו איסור הנאה ואין היתר
לאיסורו אצל אין לומר צה לאיסורו
איסור עולם שהרי לאחר ג' שנים
הותרה: אמר ליה הוה מדרבנן.
אין ה"ה דמשרת כי אתא ליתן טעם
בעיקר ואליבא דרבנן ורבי צבחו
כי קאמר אליבא דרבנן עקיבא דלמר
היתר מצטרף: ודילמא. מיין לחודיה
הוה דקא בעי דליהו ציה מובלע צפת

בשלמא לדידי דאמינא משום דהיתר מצטרף
לאיסור כגון דנפישא חולין אלא לדידך
דאמרת משום דאיכא כזית בכדי אכילת
פרס כי נפישא חולין מאי הוה אמר ליה
הנח לתרומה בזמן הזה דרבנן אמר ליה
אביי ממאי דהאי משרת להיתר מצטרף
לאיסור הוה דאתא דילמא ליתן טעם בעיקר
הוה דאתא ולאביי מעיקרא קא קשיא ליה
מאי דקאמר רב דימי וקא מותיב ליה כל
הלין תיובתא הדר אמר ליה ליתן טעם
בעיקר בתר דשני ליה אמר ליה דילמא
ליתן טעם בעיקר הוה דאתא א) לכדתניא
משרת ליתן טעם בעיקר שאם שרה ענבים
במים ויש בהן טעם יין חייב ומכאן אתה
דן ב) כל איסורין שבתורה ומה נזיר שאין
איסורו איסור עולם ואין איסורו הנאה
ויש היתר לאיסורו עשה בו טעם בעיקר
כלאי הכרם שאיסורן איסור עולם ואיסורן
איסור הנאה ואין היתר לאיסורן אינו דין
שיעשה בו טעם בעיקר והוא הדין לערלה
בשתיים אמר ליה הוה מרבנן רבי אבהו
כי קאמר ר' עקיבא הו' ר' עקיבא אילימא
רבי עקיבא דהכא דתנן רבי עקיבא אומר
אפילו שרה פיתו ביין ויש בו כדי לצרף
כזית חייב וממאי דילמא הוה דאיכא
כזית בעינא וכ"ת מאי למימרא לאפוקי מת"ק
דאמר עד שישתה רביעית יין אלא רבי
עקיבא דברייתא דתניא רבי עקיבא אומר
נזיר ששרה פתו ביין ואכל כזית ומיין
חייב אמר ליה רב אחא בריה דרב אויא
לרב אשי לרבי עקיבא דקא מוקים ליה
להאי וכל משרת להיתר מצטרף לאיסור
ליתן טעם בעיקר מנ"ל יליף מבשר בחלב לאן
טעם בעלמא הוה דאוסור הכא נמי לא שנא
ורבנן מבשר בחלב לא גמרינן דחידוש הוה
מאי חידושיה אילימא דהאי לחודיה והאי
לחודיה שרי ובהדי אסור כלאים נמי
האי לחודיה שרי והאי לחודיה שרי ובהדי
הדדי אסור אלא דאי תרו ליה כולי יומא
בחלבא שרי ומבשיל ליה בשולי אסור ורבי
עקיבא נמי בשר בחלב חידוש הוה אלא
ליף

ממשרת וההיא דרש"ע משמע ליתן טעם בעיקר רבנן היא:
ויש בו כדי לצרף כזית חייב. היה קצור הפירוש לנרף מפת ומיין:
דילמא מיין לחודיה. ודוקא שיש בו כזית יין בלוב בתוך
הפת וצירוף צירוף לאוספו יחד לפי שהוא בלוב:
ובי תיבא מאי למימרא. פירוש דאי טעם בעיקר אתא לאשמועינן
בשאר איסורי' מת"ק דאמר רב עקיבא שישתה
רביעית יין. ור' עקיבא אשמועינן צנזי לומר דחייב צנזי:
אלא ר"ע דברייתא. דמפרש צה צנזי מפת ומיין מעתה גם
צמתי' פ"י הכי: טעם בעיקר מנ"ל. ואם תאמר דילמא
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי

בשלמא לדידי דאמינא משום דהיתר מצטרף לאיסור
כגון דנפישא חולין. ומה נזיר שאין איסורו
איסור עולם. ושיש היתר לאיסורו
הנאה. שמערבין לגויר ציין: ויש
היתר לאיסורו. ושייך שגאסר לו
עכשיו הוה ר' לאחר ל': והוא
איסורו איסור עולם. אלא עד ל'.
והיינו יש היתר לאיסורו אלא שאין
איסורו איסור עולם מיירי בגופו ויש
היתר לאיסורו שיש זה שאסור לו
עכשיו מותר לו לאחר זמן: בלאי
הכרם. שעורה וחרצן שאיסורן איסור
עולם וואיסור הנאה דכתיב (דברים
כב) פן תקדש ואמרינן (חולין דף קטו.)
פן מוקד אש: וה"ה לערלה בשמים.
שאיסורו איסור הנאה ואין היתר
לאיסורו אצל אין לומר צה לאיסורו
איסור עולם שהרי לאחר ג' שנים
הותרה: אמר ליה הוה מדרבנן.
אין ה"ה דמשרת כי אתא ליתן טעם
בעיקר ואליבא דרבנן ורבי צבחו
כי קאמר אליבא דרבנן עקיבא דלמר
היתר מצטרף: ודילמא. מיין לחודיה
הוה דקא בעי דליהו ציה מובלע צפת

כזית: וכי סימא אי איכא כזית מיין מאי למימרא. פשיטא דמיחייב:
לאפוקי מדס"ק. דלמר אינו חייב עד שיסתה רביעית יין אתא ר'
עקיבא: אלא ר' עקיבא דברייתא דתניא ר' עקיבא דברייתא.
דלמרה תורה בכלי מדין [במדבר לא] כל דבר אשר יבא באש וגו' ואמתי' והא
ליכא צהו אלא טעם איסור שנצטל צהו אלא למימרא דליסור דנותן
טעם בעיקר: דהא כל התורה כולה נוסף טעם לאיסור דלמר
לה מנצילה דלמר מר (ע"ז דף ק"ט:) הרלויה לגר קרויה נצילה ושאינה
רלויה לגר אינה קרויה נצילה ומותרת לכל דנותן טעם לפגם מותר:
ולרבי
לית ליה ויש לומר דודאי אי לא דשמעינן מקרא אחרינא טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר א) [כיון] דיש צאיסור עצמו כזית אלא שאינו צעין אלא טעמו משום הכי צעי מלחה קרא נפקא ליה:

בשלמא לדידי דאמינא משום דהיתר מצטרף לאיסור
כגון דנפישא חולין. ומה נזיר שאין איסורו
איסור עולם. ושיש היתר לאיסורו
הנאה. שמערבין לגויר ציין: ויש
היתר לאיסורו. ושייך שגאסר לו
עכשיו הוה ר' לאחר ל': והוא
איסורו איסור עולם. אלא עד ל'.
והיינו יש היתר לאיסורו אלא שאין
איסורו איסור עולם מיירי בגופו ויש
היתר לאיסורו שיש זה שאסור לו
עכשיו מותר לו לאחר זמן: בלאי
הכרם. שעורה וחרצן שאיסורן איסור
עולם וואיסור הנאה דכתיב (דברים
כב) פן תקדש ואמרינן (חולין דף קטו.)
פן מוקד אש: וה"ה לערלה בשמים.
שאיסורו איסור הנאה ואין היתר
לאיסורו אצל אין לומר צה לאיסורו
איסור עולם שהרי לאחר ג' שנים
הותרה: אמר ליה הוה מדרבנן.
אין ה"ה דמשרת כי אתא ליתן טעם
בעיקר ואליבא דרבנן ורבי צבחו
כי קאמר אליבא דרבנן עקיבא דלמר
היתר מצטרף: ודילמא. מיין לחודיה
הוה דקא בעי דליהו ציה מובלע צפת

כזית: וכי סימא אי איכא כזית מיין מאי למימרא. פשיטא דמיחייב:
לאפוקי מדס"ק. דלמר אינו חייב עד שיסתה רביעית יין אתא ר'
עקיבא: אלא ר' עקיבא דברייתא דתניא ר' עקיבא דברייתא.
דלמרה תורה בכלי מדין [במדבר לא] כל דבר אשר יבא באש וגו' ואמתי' והא
ליכא צהו אלא טעם איסור שנצטל צהו אלא למימרא דליסור דנותן
טעם בעיקר: דהא כל התורה כולה נוסף טעם לאיסור דלמר
לה מנצילה דלמר מר (ע"ז דף ק"ט:) הרלויה לגר קרויה נצילה ושאינה
רלויה לגר אינה קרויה נצילה ומותרת לכל דנותן טעם לפגם מותר:
ולרבי
לית ליה ויש לומר דודאי אי לא דשמעינן מקרא אחרינא טעם בעיקר לא הוה מוקי משרת להיתר מצטרף לאיסור דלמי
לאוקמי משרת ליתן טעם בעיקר א) [כיון] דיש צאיסור עצמו כזית אלא שאינו צעין אלא טעמו משום הכי צעי מלחה קרא נפקא ליה: